

Krig. Naa, i den Omstændighed, at det er en dansk Teori, kan vel den højtærede Minister ikke se noget særlig ondt. Jeg indrømmer, at de Herrer, der kæmpe for mere Militærvæsen her i Danmark, kunne f. Eks. fra Tyskland hente en forfærdelig Masse Begrundelser. Det er netop specielt tyske Begrundelser, de fremføre. Men jeg tror dog ikke, at man skal være saa bange for denne danske Teori, hvis man kan kalde den specielt dansk. Thi den er i en ualmindelig heldig Grad i Overensstemmelse med de praktiske Forhold. Vi kunne intet udrette militært set, derfor kan det ikke nytte, at man vil paabebyrde os en Neutralitetspligt i saa Henseende, som vi paa Grund af vor Lidenhed ikke ere i Stand til at opfylde. Men lad det nu være, som det være vil. Jeg vil dog gerne paavise, at vor Opfattelse af Neutralitetspligten ikke er nogen specielt dansk Teori.

Hvor er denne vor Opfattelse bleven til? Den er bleven til paa Haager-Konferencen, hvor alle Lande, deriblandt ogsaa Danmark, have været repræsenterede. Men vi kunne dog ikke gaa ud fra, at de delegerede, som vi sende derned, det være nok saa udmærkede Mænd — i øvrigt kender jeg dem ikke, Gudskelov, det er noget, jeg har til gode —, ville kunne være i Stand til at udøve en saa væsentlig Indflydelse, at man har nogen som helst Ret til at paastaa, at det, der er blevet Frukten af Forhandlingerne paa Haager-Konferencen, skulde være noget specielt dansk, tværtimod.

Jeg tror, man maa sige, at det, der er vedtaget paa Haager-Konferencen, Konventioner, Aftaler og Traktater, kun indeholder Forpligtelser overfor os, naar vi staa overfor Neutralitetskrænkelser, der ikke egentlig betyde Krig, men jeg ved godt, at den højtærede Forsvarsminister har gjort et Forsøg paa at bevise, at man af Haager-Konventionen kan udlede denne Pligt til at forsvare Neutraliteten. Den højtærede Minister har imidlertid her været ganske uheldig med dette Forsøg. Den højtærede Minister udtalte den 19. April, da vi i forrige Omgang havde Forsvarslovene til Behandling, følgende — det staar at læse i Rigsdagstidenden Sp. 6225 —: „Jeg synes ogsaa, at naar man som et jævnt fornuftigt Menneske læser en Udtalelse som den, der enstemmigt er optagen i Rapporten til Haager-Konferencen: »Hvis en neutral Stat mobiliserer sin militære Styrke, endog før den fra en krigsførende modtager Notifikation om

Krigens Begyndelse, for i rette Tid at forberede Forsvaret af sin Neutralitet, skal denne Kendsgerning ikke betragtes som en uvenskabelig Handling overfor den ene eller den anden af de stridende Parter«, er der heri aldeles bestemt forudsat et Forsvar af Neutraliteten og forudsat et saa effektivt Forsvar, at man endog for at føre det mobiliserer hele sin Krigsstyrke.“ Man vil lægge Mærke til, at den højtærede Minister her særlig gør sig Ulejlighed for at pointere de Ord, som staa her i Rapporten til Haager-Konferencen: „Forsvaret af sin Neutralitet“. Paa disse Ord, der findes i Rapporten til Haager-Konferencen, som her anført, er det, at den højtærede Minister bygger sin Teori om, at man, naar man gaar ud fra Haager-Konferencens Beslutninger, absolut maa gaa med til at indrømme vor Forpligtelse til at forsvare vor Neutralitet, hvor den bliver angreben.

Nu er der imidlertid det mærkelige, at det, som den højtærede Minister her anfører af Generalrapporten, er hverken mere eller mindre end et Ændringsforslag. Ikke et Ændringsforslag, der blev vedtaget paa Konferencen — saa vidt naaede det ikke —, men et Ændringsforslag, som var stillet af nogle af den danske Delegation i en af de Kommissioner, Konferencen havde nedsat til at fremsætte Forslag for Konferencen. Men allerede i selve Kommissionen faldt dette Forslag. Det naaede ikke at blive stillet som et Forslag fra Kommissionen til Konferencen og blev i det hele ikke stillet, man stemte det ned. At man saa bag efter gav de danske delegerede Lov til at faa det optaget i Generalrapporten, har ikke meget at sige, det havde de ogsaa kunnet gøre i den Rapport, de skulde afgive til os, enten de havde Lov til det eller ikke. Men naar man nu hører, at hele den Argumentation, som den højtærede Minister her henter fra Generalrapporten, hviler paa hverken mere eller mindre end et Forslag, som var stillet i en af de nedsatte Kommissioner, men faldt i selve Kommissionen, ikke kom frem til Behandling paa Konferencen og endnu mindre er vedtaget paa Konferencen, vil man forstaa, at Grundlaget for den højtærede Ministers Argumentation er ganske ualmindelig tyndt, naar han skal ty til saadanne Bevisligheder. Der findes ikke i Haager-Konferencens Beslutninger noget som helst, som den højtærede Minister kan bygge denne sin Teori op paa.

Jeg vil dernæst opholde mig en lille Smule ved en Begrundelse, man fra mili-